

Ontsnappen in Meijendel

Recreatie in 2020?

Ik woon sinds enige maanden in de Randstad. Nieuwe baan. Goed voor mijn carrière, begrijpt u. Ondertussen mis ik het landelijke wel. Maar we wonen wel dicht bij het strand. Dus zijn we op de eerste zonnige dag in de auto gestapt. Nu ja rijden, stilstaan dus. Niet echt een succes. Maar dankzij een tip van de buurman doen we dat de laatste tijd anders. We zetten de auto neer op een parkeerplaats net buiten het duingebied. Daar haal ik de fietsen van mijn vrouw en dochter van de auto. Ik wens ze een fijne dag op het strand. En ik? Heerlijk verdwalen. Ik ben heel erg toe aan rust en ruimte. Mijn gedachten even de vrije loop laten. Eerst loop ik door een deel waar je vooral heel veel gezinnen met kleine kinderen ziet, maar ook skaters en natuurlijk fietsers. Maar hoe verder ik het duin in ga, hoe rustiger het wordt. Op de kleine paden passeer ik af en toe wat wandelaars, maar op de onverharde paden heb ik echt het gevoel dat ik alleen ben. Laatst kwam ik de boswachter tegen die vertelde over kwetsbare

terreindelen met hoge natuurwaarden. Daar ben ik benieuwd naar. Aan het einde van de maand ga ik mee met een excursie. Bijzondere dieren heb ik al gezien. Een stoere Schotse Hooglander, een kleine ree en diverse libellen. De boswachter heeft me trouwens nog een pad gewezen dat langs de rand van een vallei ligt waarin vaak vossen komen. Er schijnt hier trouwens een hoop veranderd te zijn. Ze hebben enkele jaren geleden een heleboel wegen, paden en hekken opgeruimd, waarna ze het gebied hebben heringericht. Als u het niet erg vindt, ga ik nu weer verder. Want mijn doel voor vandaag is nog een pittig eind weg. Ik neem eerst het laarzenpad dwars door de verjongde duinen met het maagdelijke zand. Dan naar de zeereep, want daar schijnt zo'n kuil helemaal te zijn uitgestoven afgelopen winter. Je kan erdoor naar het strand lopen. Ik heb afgesproken bij een strandpaviljoen bij de badplaats om een hapje te gaan eten met mijn gezin.

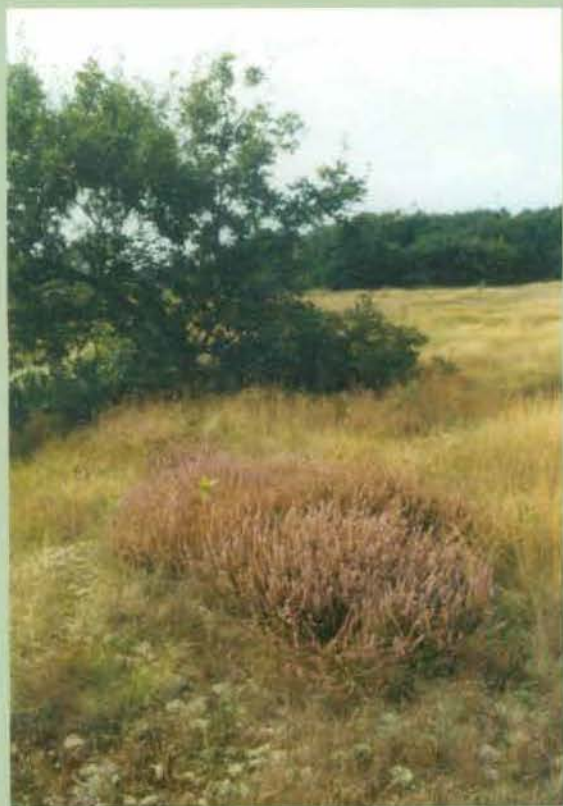

(foto: fotoarchief
Duinwaterbedrijf Zuid-Holland)

(foto: Johan van Westen)

(foto: fotoarchief Duinwaterbedrijf Zuid-Holland)

Niet al te keurig

De mensen lopen gehaast onder hun paraplu's richting parkeerterrein. Hoewel de lucht al de hele middag dreigend was, is er tot op heden alleen wat motregen gevallen. Maar nu barst dan toch een flinke bui los. Een echtpaar uit de Achterhoek is onderweg naar hotel Duinoord. "We zijn een weekendje uit. Dit leek ons een leuke bestemming. We zijn hier nog nooit geweest. Die afwisseling van bos, duinen en zee hebben wij in de Achterhoek niet! Het ziet er hier goed onderhouden en toch niet al te keurig uit. Je kunt heerlijk wandelen."

Sporen

De zon schijnt flink op deze warme namiddag in augustus. In het duingebied zijn voor een doordeweekse dag net na de vakantie relatief veel fietsers en wandelaars op de been. Eenmaal door het hek met het bordje 'alleen voor kaarthouders' wordt het rustig. De stilte is kenmerkend voor Kijfhoek/Bierlap en voor sommige mensen dé reden om er naar toe te gaan. Dat geldt ook voor de drie wandelaars op het bankje bij de ingang. Zij hebben net een wandeling van ruim twee uur achter de rug. Het zweet staat hun op het voorhoofd. Een van hen: "Ik woon in Den Haag en kom regelmatig in Meijndel. Af en toe ga ik speciaal hier wandelen, in Kijfhoek/Bierlap. Dan koop ik een dagkaart bij het bezoekerscentrum. Je komt hier weinig mensen tegen. Vandaag zelfs helemaal niemand. Er zijn overal van die leuke kronkelpaadjes. Onderweg zie je af en toe wat beestjes kruipen. We hebben vandaag salamanders gezien. Een duidelijker kaart van dit gebied zou handig zijn. De huidige is niet erg gespecificeerd. Veel zijpaden staan er niet op. Je kunt gemakkelijk verdwalen. Verder weet ik dat er sporen van oude bebouwing zijn. Dat is interessante informatie. Het zou leuk zijn als dat soort dingen op de kaart staan. Of op informatieborden ter plekke. Maar niet te veel hoor, het gaat vooral om de natuur."

Boshyacinten en aalscholvers

Het is een bewolkte zondagmorgen en in Solleveld is het stil. Doodstil. De natuur maakt door de afwezigheid van geluid meteen indruk. Paarse boshyacinten kleuren fraai tegen een frisgroene achtergrond en door de vele regenval van de laatste tijd ruikt het overal naar voorjaar. Bij de vogelkijkplaats is meer lawaai: een kolonie aalscholvers laat zich horen, drie zwarte reigers scheren over het water en een koekoek klinkt uit een boom langs het water. Het echtpaar uit Den Haag komt zo'n zes keer per maand in Solleveld. "Meteen toen dit gebied open ging voor publiek hebben we een pas aangevraagd. We kiezen vaak de rustige tijden uit. Gemiddeld wandelen we hier anderhalf à twee uur. Soms nemen we broodjes mee en gaan we ergens picknicken. Dan zijn we hier wel drie uur. Van mij mag het zo blijven! Wat me vandaag opvalt is dat ik relatief weinig vogels hoor. Wij wonen vlak bij park Overvoorde en daar hoor je er soms meer. Maar dat is dan wel 's morgens vroeg."

Kwetsbaar heideveld

De vertreklijker om zijn nek en de groene kaplaarzen verraden de vogelliefhebber. Al twintig jaar komt de natuurvorser uit Monster in het duingebied. "Solleveld is mooi en heeft een rijke historie. Ik ben niet speciaal een natuurkenner, maar ik kom hier heel graag en vaak. Wel vaak op rustige uren. Als er veel mensen zijn, vind ik het hier meer een wandelpark dan een natuurgebied. Dan zie ik mensen lopen banjeren met een bal en lawaai maken en denk ik: je kunt toch ook in Ockenburgh gaan wandelen? Maar goed, het is wel leuk dat nu veel mensen kunnen genieten van Solleveld, nu het open is voor publiek. Een minpunt vind ik de ingang. Die ligt verkeerd. Nu loopt de entree dwars door een kwetsbaar heideveld. Had die ingang verlegd, denk ik dan. Naar de watertoren bijvoorbeeld. Een ingang in het midden, aan de strandkant, zou trouwens voor fietsers vanaf de andere kant handig zijn. En als je echt begaan bent met de natuur had beter het helmgebied opengesteld kunnen worden dan het deel hier bij het meer. Bij het meer zitten heel veel vogels. Die hebben last van de mensen."